

Sygn. akt: III K 238/15

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Kaszyca

Protokolant: Agata Herman

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej: Marity Kilarskiej

po rozpoznaniu w dniach: 24 września, 29 października, 3 i 21 grudnia 2015r., 25 stycznia, 22 lutego i 14 marca 2016r. sprawy:

M. S. (1), syna M. i E. z domu C., urodzonego (...) we W.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 7 lipca 2010r. do 1 marca 2011r. we W., działając czynem ciągłym, po wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc osobą uprawnioną w firmie Przedsiębiorstwo (...) – A. W. oddział we W. do wystawienia dokumentów, poświadczył nieprawdę wystawiając faktury VAT i dowody KP uwiarygadniając przeprowadzenie transakcji w celu uzyskania kredytu kupieckiego, a następnie ponownie wystawiając dokumenty potwierdzające nieprawdę w postaci faktur VAT, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PW (...) A. W. na łączną sumę 202.375,71zł, a w tym:

- w dniu 12 listopada 2010r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na Spółkę (...) we W. wraz z KP, a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 17 stycznia 2011r. fakturę VAT (...) na kwotę 17.416,80zł,
- w dniu 17 listopada 2010r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na Spółkę (...) sp. j. W. P., M. M. D., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 25 listopada 2010r. faktury VAT (...) na kwotę 44.835zł i dnia 31 stycznia 2011r. (...) na kwotę 15.047,82zł,
- w dniu 21 października 2010r. we W. wystawił faktury VAT (...) wraz z KP, (...) wraz z KP na Spółkę (...) z/s B., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 30 listopada 2010r. fakturę VAT (...) na kwotę 29728,51zł,
- w dniu 28 lutego 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na firmę (...) z/s w S. na kwotę 3.007,35zł,
- w dniu 14 stycznia 2011r. we W. wystawił faktury VAT (...) na firmę (...) we W. oraz (...) na kwotę 14.202,81zł,
- w dniu 28 lutego 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) wraz z KP oraz (...) na firmę (...) z T. na kwotę 6.616,17zł;
- w dniu 14 stycznia 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na firmę (...) w Ś. na kwotę 20.319,60zł,
- w dniu 7 lipca 2010r. we W. wystawił faktury VAT (...) (...) i (...) wraz z KP na firmę (...) z W., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego fakturę (...) na kwotę 14.298,75zł,
- w dniu 1 marca 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na firmę (...) we W. na kwotę 7.872zł.

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk i art. 271 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

I. uznaje oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że w okresie od 7 lipca 2010r. do 28 marca 2011r. we W., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc osobą uprawnioną w firmie Przedsiębiorstwo (...) – A. W. oddział we W. do wystawienia dokumentów, poświadczyl nieprawdę wystawiając faktury VAT i dowody KP uwiarygadniając przeprowadzenie transakcji w celu uzyskania kredytu kupieckiego, a następnie ponownie wystawiając dokumenty potwierdzające nieprawdę w postaci faktur VAT, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji, pobierając towar i nie rozliczając się za niego, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem PW (...) A. W. na łączną sumę 202.375,71zł, a w tym:

w dniu 7 lipca 2010r. we W. wystawił faktury VAT (...) 10/58, (...), w dniu 6 października 2010r. fakturę (...) 10/491 wraz z KP na firmę (...) z W., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 14 stycznia 2011r. fakturę (...) na kwotę 14.298,75zł, wyłudzając towar za kwotę 14.298,75zł,

w dniu 12 listopada 2010r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 14.255,70zł na Spółkę (...) we W. wraz z KP, a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 17 stycznia 2011r. fakturę VAT (...) na kwotę 17.416,80zł, wyłudzając towar za kwotę 17.416,80zł,

w dniu 17 listopada 2010r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na Spółkę (...) sp. j. W. P., M. M. D., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 25 listopada 2010r. faktury VAT (...) na kwotę 44.835zł i dnia 31 stycznia 2011r. (...) na kwotę 15.047,82zł, wyłudzając towar za kwotę 59.882,82zł,

w dniu 21 października 2010r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 13.847,00zł wraz z KP na Spółkę (...) z/s B., a następnie po uzyskaniu kredytu kupieckiego w dniu 2 listopada 2010r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.091,00zł, w dniu 12 listopada 2010r. fakturę VAT (...) na kwotę 9.058,50zł oraz w dniu 30 listopada 2010r. fakturę VAT (...) na kwotę 29728,51zł, wyłudzając towar za łączną kwotę 54.725.01zł,

w dniu 14 stycznia 2011r. we W. wystawił faktury VAT: (...) na firmę (...) we W. na kwotę 4.034,40zł oraz w dniu 1 lutego 2011r. (...) na kwotę 14.202,81zł, wyłudzając towar za łączną kwotę 18.237,21zł,

w dniu 14 stycznia 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na firmę (...) w Ś. na kwotę 20.319,60zł, wyłudzając towar za kwotę 20.319,60zł,

w dniu 28 lutego 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) na firmę (...) z/s w S. na kwotę 3.007,35zł, wyłudzając towar za kwotę 3.007,35zł,

w dniu 28 lutego 2011r. we W. wystawił fakturę VAT (...) wraz z KP na kwotę 4.317,30zł oraz w dniu 28 marca 2011r. (...) na firmę (...) z T. na kwotę 6.616,17zł, wyłudzając towar za kwotę 6.616,17zł,

w dniu 1 marca 2011r. we W. wystawił dokument wydania zewnętrznego WZ- (...) jako nabywcę wskazując firmę (...) we W. na kwotę 7.872zł, wyłudzając towar na kwotę 7.872zł,

tj. czynu z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk i art. 271§1 i 3 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk i art. 294§1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją Kodeksu Karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015r. i art. 4§1 kk, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 5 (pięciu) lat próby;

III. na podstawie art. 46§1 kk orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez wpłatę przez oskarżonego na rzecz Przedsiębiorstwa (...) – A. W. kwoty 202.375,71zł;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1680zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Sygn. akt III K 238/15

UZASADNIENIE

Oskarżony M. S. (1) w okresie od 1 czerwca 2010 r. do 19 marca 2011 r. był zatrudniony na stanowisku kierownika oddziału

w Przedsiębiorstwie (...) Oddział we W. przy ul. (...). Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa był obrót artykułami elektrycznymi. W większości przypadków sprzedaż towaru przez przedsiębiorstwo odbywała się bezgotówkowo, a swoim stałym kontrahentom PW (...) przekazywała towary z odroczonym terminem płatności w ramach tzw. limitu kredytu kupieckiego.

Do obowiązków M. S. (1) należała sprzedaż towarów klientom PW (...), a także przyjęcie zapłaty gotówkowej za towar do kasy przedsiębiorstwa. Oskarżony posiadał również indywidualne loginy i hasła do systemu sprzedaży, a każdy wystawiony przez niego dokument – w tym również faktury – był opatrzony danymi osobowymi i był zamieszczany na fakturze VAT lub dokumencie wydania zewnętrznego (WZ). Informacja o osobie generującej dokument była również zapisana w systemie i nie było możliwości jej edycji.

M. S. (1), będąc w PW (...) osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów, w lipcu 2010 r. rozpoczął proceder polegający na wystawianiu na określone firmy poświadczających nieprawdę faktur VAT i dowodów KP uwiarygadniając przeprowadzenie transakcji w celu uzyskania (bądź też działania w ramach już przyznanego) przez te firmy kredytu kupieckiego, a następnie ponownym wystawieniu faktur VAT poświadczających nieprawdę co do zaistnienia transakcji, do których w rzeczywistości nie dochodziło. W konsekwencji M. S. (1) pobierając towar i nie rozliczając się z niego doprowadził PW (...) A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączna sumę 202.237,71 zł.

Dowód:

- zeznania świadka W. K. – k. 86-88, 364-365;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- zeznania świadek M. S. (2) – k. 130, 384;
- zeznania świadek A. P. – k. 131, 363-364;
- zeznania świadek M. P. – k. 132, 364;
- zeznania świadka D. Ł. – k. 141-142, 365;
- zeznania świadka K. P. – k. 144, 366;
- oświadczenie informatyka (...)z dnia 03.09.2012 r. – k. 23;
- oświadczenie spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 27.08.2012 r. – k. 24.

Począwszy od dnia 7 lipca 2010 r. M. S. (1) zaczął wystawiać faktury jako nabywcę wskazując L. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s we W.. W rzeczywistości L. K. nie współpracował nigdy z PW (...) i nie otrzymał towaru określonego w wystawianych przez oskarżonego fakturach.

I tak, w dniu 7 lipca 2010 r. oskarżony wystawił 3 faktury VAT o nr (...).

Faktura VAT (...) została spłacona wpłatami gotówkowymi w kasie przedsiębiorstwa w dniach 16, 20 i 22 września 2010 r., faktura VAT nr (...) została rozliczoną korektą nr (...) z dnia 7 lipca 2010 r., natomiast należność za fakturę VAT nr (...) została uregulowana również poprzez wpłatę w kasie przedsiębiorstwa w dniu 3 września 2010 r.

W dniu 6 października 2010 r. M. S. (1) wystawił kolejną fakturę VAT nr (...), która została spłacona wpłatą w kasie przedsiębiorstwa w dniu 14 grudnia 2010 r.

W dniu 14 stycznia 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.298,75 zł, która nie została uregulowana.

Dowód:

- zeznania świadka L. K. – k. 111, 365-366;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 07.07.2010 r. – k. 69;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 16.09.2010 r. – k. 70;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 20.09.2010 r. – k. 71;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 22.09.2010 r. – k. 72;
- faktura VAT nr (...) z dnia 07.07.2010 r. – k. 73;
- korekta faktury VAT nr (...) z dnia 07.07.2010 r. – k. 74;
- faktura VAT nr (...) z dnia 07.07.2010 r. – k. 75;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 03.09.2010 r. – k. 76;
- faktura VAT nr (...) z dnia 06.10.2010 r. – k. 77;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 14.12.2010 r. – k. 78;
- faktura VAT nr (...) z dnia 14.01.2011 r. – k. 79;
- protokół z wizyty pracowników PW (...) A. W. w siedzibie E. z dnia 18.03.2011 r. – k. 80;
- oświadczenie L. K. z dnia 17.03.2011 r. – k. 81.

W dniu 12 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na towar o wartości 14.255,70 zł jako nabywcę wskazując (...) Sp. z o.o. z/s we W..

Należność wynikająca z powyższej faktury została uregulowana poprzez wpłaty gotówkowe do kasy przedsiębiorstwa (...) w dniach 3, 5, 10 i 11 stycznia 2011 r.

W dniu 17 stycznia 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 17.416,80 zł. Należność wynikająca z powyższej faktury nie została uregulowana. Spółka (...) nie składała przedmiotowego zamówienia, w ewidencji księgowej spółki nie widniały żadne adnotacje dotyczące wystawionych przez M. S. (1) faktur, których spółka nie otrzymała, podobnie jak wyszczególnionego w nich towaru.

Dowód:

- zeznania świadka A. B. (1) – k. 106-107, 366;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 12.11.2010 r. – k. 25;
- dowód wpłaty nr KP(...) z dnia 03.01. 2011 r. – k. 26;
- dowód wpłaty nr KP (...)z dnia 05.01.2011 r. – k. 27;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 10.01.2011 r. – k. 28;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 11.01.2011 r. – k. 29;
- faktura VAT nr (...) z dnia 17.01.2011 r. – k. 30;
- potwierdzenie salda na dzień 31.12.2010 r. wraz z adnotacją o niezgodności sald z dnia 09.03.2011 r. – k. 31;
- protokół z wizyty pracowników PW (...) A. W. w siedzibie spółki (...) z dnia 18.03.2011 r. – k. 32;
- odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 28 marca 2011 r. – k. 33.

W dniu 17 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.553,80 zł jako nabywcę wskazując spółkę (...) sp. j. W. P., M. M. D..

Należność wynikająca z powyższej faktury została uregulowana poprzez wpłatę gotówkową do kasy PW (...) w dniu 25 stycznia 2011 r.

W dniu 25 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 44.835 zł, a następnie w dniu 31 stycznia 2011 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 15.047,82 zł. Należności wynikające z w/w faktur nie zostały uregulowane. Spółka (...) nie składała przedmiotowego zamówienia. W ewidencji księgowej spółki nie widniały żadne adnotacje dotyczące wystawionych przez M. S. (1) faktur, a spółka nie otrzymała zarówno faktur, jak i wyszczególnionego w nich towaru.

Dowód:

- zeznania świadka W. P. – k. 123-124, 383;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 17.11.2010 r. – k. 34;
- dokument wydania zewnętrznego WZ- (...) – k. 35;
- faktura VAT nr (...) z dnia 25.11.2010 r. – k. 36;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 37;
- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 25.01.2011 r. – k. 38;
- faktura VAT nr (...) z dnia 31.01.2011 r. – k. 39;

- dokument wydania zewnętrznego WZ- (...) – k. 40;
- odpowiedź na potwierdzenie sald na dzień 31.01.2011 r. – k. 41;
- oświadczenie W. P. z dnia 01.03.2011 r. – k. 42.

W dniu 21 października 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 13.847 zł jako nabywcę wskazując (...) w B., która to spółka otrzymała limit kupiecki do kwoty 70.000 zł z odroczonym o 60 dni terminem płatności.

Należność wynikająca z powyższej faktury została częściowo uregulowana poprzez wpłatę w dniu 22 lutego 2011 r. w kasie PW (...) kwoty 4.000 zł.

W dniu 2 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.091 zł.

Należność wynikająca z powyższej faktury została częściowo uregulowana poprzez wpłatę w dniu 22 lutego 2011 r. w kasie PW (...) kwoty 5.000 zł.

W dniu 12 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.058,50 zł.

Należność wynikająca z powyższej faktury została częściowo uregulowana poprzez wpłatę w dniu 21 lutego 2011 r. w kasie PW (...) kwoty 3.000 zł.

W dniu 30 listopada 2010 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 29.728,51 zł, a należność w niej określona nie została uregulowana, podobnie jak brak było pełnej płatności za faktury uprzednio wystawione przez M. S. (1) z dnia 21 października 2010 r. i 12 listopada 2010 r. Spółka (...) nie składała przedmiotowego zamówienia, w jej ewidencji księgowej nie widniały żadne adnotacje dotyczące wystawionych przez M. S. (1) faktur, a spółka nie otrzymała zarówno faktur, jak i wyszczególnionego w nich towaru.

Dowód:

- zeznania świadka M. G. – k. 108, 366-367;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 21.10.2010 r. – k. 43;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 44;
- faktura VAT nr (...) z dnia 02.11.2010 r. – k. 45;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 46;
- faktura VAT nr (...) z dnia 12.11.2010 r. – k. 47;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 48;
- faktura VAT nr (...) z dnia 30.11.2010 r. – k. 49;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 50;
- odpowiedź na potwierdzenie sald na dzień 31.01.2011 r. – k. 51;
- oświadczenie M. G. z dnia 18.03.2011 r. – k. 53.

W dniu 14 stycznia 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.034,40 zł jako nabywcę wskazując P. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) W.” z/s we W.. P. P. posiadał w PW (...) limit

kupiecki do kwoty 20.000 zł z odroczonym o 60 dni terminem płatności. Następnie w dniu 1 lutego 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.202,81 zł. Należność wynikające z w/w faktur nie zostały uregulowane. (...) W.” nie składała przedmiotowego zamówienia, w ewidencji księgowej przedsiębiorstwa nie widniały żadne adnotacje dotyczące wystawionych przez M. S. (1) faktur, a spółka nie otrzymała zarówno faktur, jak i wyszczególnionego w nich towaru.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. – k. 109, 384;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 14.01.2011 r. – k. 57;
- faktura VAT nr (...) z dnia 01.02.2011 r. – k. 58;
- dokument wydania zewnętrznego (...)– k. 59;
- odpowiedź na potwierdzenie sald na dzień 23.03.2011 r. – k. 60;
- oświadczenie P. P. z dnia 22.03.2011 r. – k. 61.

W dniu 14 stycznia 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.319,60 zł jako nabywcę wskazując spółkę (...) z/s w Ś.. Spółka posiadała w PW (...) limit kupiecki do kwoty 30.000 zł. Należność wynikająca z w/w faktury nie została uregulowana. Spółka (...) nie składała przedmiotowego zamówienia, w ewidencji księgowej spółki nie widniały żadne adnotacje dotyczące wystawionych przez M. S. (1) faktur, których spółka nie otrzymała, podobnie jak i wyszczególnionego w nich towaru.

Dowód:

- zeznania świadka W. S. – k. 116-117, 384;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 14.01.2011 r. – k. 67;
- oświadczenie księgowej (...) Sp. z o.o. z dnia 08.03.2011 r. - k. 68.

W dniu 28 lutego 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.317,30 zł jako nabywcę wskazując D. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w T.. Należności wynikająca z w/w faktury została uiszczona poprzez wpłatę gotówkową w kasie PW (...) tego samego dnia, tj. 28 lutego 2011 r.

W dniu 28 marca 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.616,17 zł. Należność wynikająca z w/w faktury nie została uiszczona. D. R. nie składał przedmiotowego zamówienia i nie otrzymał faktury ani wyszczególnionego w niej towaru.

Dowód:

- zeznania świadka D. R. – k. 110, 367;
- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- faktura VAT nr (...) z dnia 28.02.2011 r. – k. 62;

- dowód wpłaty nr KP (...) z dnia 28.02.2011 r. – k. 63;
- faktura VAT nr (...) z dnia 28.02.2011 r. – k. 64;
- dokument wydania zewnętrznego (...) (...) – k. 65;
- pismo D. R. z dnia 12 kwietnia 2011 r. – k. 66.

W dniu 28 lutego 2011 r. M. S. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.007,35 zł, jako nabywcę wskazując firmę (...) z/s w S., która to firma posiadała w PW (...) limit kredytu kupieckiego do kwoty 70.000 zł z odroczonym o 60 dni terminem płatności. Należność wynikająca z w/w faktury nie została uregulowana. (...) nie składało przedmiotowego zamówienia i nie otrzymało faktury ani wyszczególnionego w niej towaru.

Dowód:

- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- zeznania świadka A. M. – k. 153, 384;
- faktura VAT nr (...) z dnia 28.02.2011 r. – k. 54;
- dokument wydania zewnętrznego (...) – k. 55;
- oświadczenie A. M. z dnia 10.03.2011 r. – k. 56.

W dniu 1 marca 2011 r. M. S. (1) wystawił dokument wydania zewnętrznego (...) jako nabywcę wskazując firmę (...). W dniu 4 marca 2011 r. pracownik PW (...) wystawił za powyższy zakup fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.872 zł. Należność wynikająca z w/w faktury nie została uregulowana. Firma (...) nie składała przedmiotowego zamówienia i nie otrzymała faktury ani wyszczególnionego w niej towaru.

Dowód:

- zeznania świadka A. W. – k. 128-129, 382-383;
- zeznania świadka J. M. – k. 146, 398;
- faktura VAT nr (...) z dnia 04.03.2011 r. – k. 82;
- dokument wydania zewnętrznego (...) – k. 83;
- oświadczenie spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 06.09.2012 r. – k. 84.

Oskarżony M. S. (1) urodził się (...) Jest żonaty

i ma na utrzymaniu dziecko w wieku 10 lat. Legitymuje się wykształceniem średnim technicznym w zawodzie technika informatyka. Utrzymuje się z pracy w (...) Sp. z o.o. we W., gdzie uzyskuje miesięczne wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1200 zł. Nie był leczony neurologicznie i odwykowo, lecz się psychiatrycznie z powodu nerwicy.

Oskarżony M. S. (1) był uprzednio karany sądownie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 lipca 2012 r., sygn. akt III K 150/12 został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych po 10 zł każda.

Dowód:

- dane osobowe – k. 229-230, 269;
- dane o karalności – k. 209, 234, 259;
- wyrok SO w Poznaniu z dnia 31.07.2012 r., sygn. akt III K 150/12 – k. 263.

M. S. (1) nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, wykluczono również u niego inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę jego poczytalności. Podawane leczenie psychiatryczne związane

z niepsychotycznymi zaburzeniami emocjonalnymi i podawany uraz głowy nie mają znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie.

Tempore criminis M. S. (1) nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem – nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Dowód:

- opinia psychiatryczna – k. 242-244.

Oskarżony M. S. (1) przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego w dniu 29 lipca 2014 r. (k. 229-230) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Wobec braku usprawiedliwienia, pomimo prawidłowego zawiadomienia i niestawiennictwa oskarżonego na rozprawie w dniu 29 października 2015 r., Sąd odczytał jego wyjaśnienia (k. 350) złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach osobowych w postaci zeznań pracowników PW (...) A. W., W. K., M. S. (2), A. P., M. P., D. Ł., K. P., a także właścicieli firm, których dane widniały na fakturach wystawianych przez oskarżonego - A. B. (2), M. G., P. P., D. R., L. K., W. S., J. M. i A. M.. W/w zeznania wraz z dowodami

z dokumentów pozwoliły na ustalenie pełnego obrazu procederu zarzuconemu oskarżonemu.

Sąd uznał twierdzenia oskarżonego - nieprzyznającego się do winy

i odmawiającego złożenia wyjaśnień - jedynie za jego linię obrony, nie znajdujące potwierdzenia w zgromadzonym i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Działanie oskarżonego – pracownika PW (...) polegało na skorzystaniu przez niego w nieuprawniony sposób z praw, które wiązały się

z zajmowanym przez niego stanowiskiem i możliwością wystawiania faktur VAT i dowodów KP przeprowadzonych transakcji handlowych.

Jak wynikało z zeznań A. W., działalność PW (...) opierała się na transakcjach bezgotówkowych w ramach tzw. limitu kredytu kupieckiego. Limit taki pozwalał kontrahentom PW (...) na zakup towarów do określonej kwoty z odroczonym terminem płatności. Oskarżony M. S. (1) jako dyrektor ds. sprzedaży miał dostęp do systemu sprzedaży przedsiębiorstwa, a każdy wystawiony poprzez system dokument był bezpośrednio powiązany z osobą, która go

wystawiała, albowiem widniały na nim dane pracownika, co potwierdził również świadek K. P.. Działanie oskarżonego polegało w pierwszej kolejności na wystawianiu faktur VAT z danymi nabywcy, który w rzeczywistości o rzekomej transakcji nie miał żadnej wiedzy. Następnie płatność z w/w faktury była w całości lub w pełni opłacana wpłatą gotówkową do kasy przedsiębiorstwa, a oskarżony wystawiał dowody KP mające świadczyć o tym, iż płatność za towar dokonały rzeczywiście podmioty wyszczególnione w fakturach. Takie działanie pozwoliło oskarżonemu następnie na wystawianie kolejnych faktur – w przeważającej większości na kwoty zdecydowanie wyższe – co do których płatność była odroczone w ramach uzyskanego kredytu kupieckiego. W tym przypadku oskarżony pobierał towar i nie rozliczał się z niego działając na szkodę swojego pracodawcy, tj. (...). Zeznania w/w świadka, który przedstawił najszerzy obraz procedury, którym parął się oskarżony, znajdowały potwierdzenie i uzupełnienie w zeznaniach pozostałych pracowników PW (...), a nadto w załączonej do zawiadomieniu o przestępstwie dokumentacji, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania.

Zeznania świadków A. B. (1), M. G., P. P., D. R., L. K., W. S., J. M. i A. M. - właścicieli firm, których dane widniały na wystawianych przez oskarżonego fakturach i dowodach wpłaty, pozwoliły Sądowi na ustalenie, iż osoby te nie zamawiały określonego na dokumentach towaru i nie miały żadnej wiedzy w zakresie transakcji, które oskarżony dokumentował wystawianymi przez siebie fakturami VAT i dowodami KP. Osoby, które reprezentowały poszczególne firmy wyszczególnione na fakturach i dowodach KP sporządzanych osobiście przez oskarżonego, zgodnie zeznawały, iż nie otrzymały faktury ani określonego w nich towaru, a fakt roszczeń kierowanych do ich firm ze strony PW (...) spotkał się z ich wielkim zaskoczeniem. Sąd nie miał powodów, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadków, albowiem były one konsekwentne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym.

Uzupełniając analizę materiału dowodowego wypada zaznaczyć, że budując stan faktyczny uwzględniono dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego i zawnioskowane przez prokuratora oraz ujawnione w toku rozprawy, w tym opinię psychiatryczną sporządzoną przez uprawnioną osobę w określonej przepisami formie. Dokumenty te nie budziły wątpliwości Sądu.

W kwestii danych osobopoznawczych i ustaleń dotyczących dotychczasowego trybu życia oskarżonego Sąd wykorzystał informacje o karalności oskarżonego oraz informacje uzyskane w trybie art. 213 k.p.k.

Konkludując należy stwierdzić, że ocena twierdzeń oskarżonego, jak i zeznań przywołanych świadków oraz całość pozostałego materiału dowodowego będącego dla Sądu podstawą ustalenia stanu faktycznego, dokonywana w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, pozwoliła zdaniem Sądu na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego M. S. (1) w zakresie popełnienia zarzucanego czynu.

Oskarżony swoim zachowaniem zatem wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. polega na motywowanym celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, wyzyskaniu błędu lub niezdolności do nienależytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości danej osoby. Może zostać ono osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd może następować także za pomocą tzw. faktów konkludentnych, a mianowicie takiego zachowania sprawcy, z którego pokrzywdzony sam ma – według zamiaru sprawcy – wysunąć błędne wnioski.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do tego, iż zachowanie oskarżonego sprowadzało się do wytworzenia w świadomości pokrzywdzonego fałszywego obrazu

wycinka rzeczywistości i rozporządzenia mieniem w oparciu o tenże uświadomiony i zarazem nieprawdziwy obraz rzeczywistości. Czyn przestępczy oskarżonego można podzielić na dwa bezpośrednio powiązane ze sobą etapy, polegający po pierwsze na uwiarygodnieniu nierzeczywistych transakcji w celu uzyskania kredytu kupieckiego, a następnie wykorzystaniu powyższego do pobrania towaru należącego do PW (...) i ostatecznie nierozliczeniu się z niego. Wskutek powyższych działań pokrzywdzony został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną sumę 202.375,71 zł.

Mając na uwadze wysokość szkody – stanowiącej zgodnie z dyspozycją art. 115 § 5 k.k. mienie znacznej wartości - zachowanie oskarżonego wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należało zakwalifikować łącznie z art. 294 § 1 k.k.

Oskarżony niewątpliwie dopuścił się również przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., ponieważ działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako osoba uprawniona do wystawienia w (...) dokumentów – in concreto – faktur VAT i dowodów KP – poświadczył w tych dokumentach nieprawdę uwiarygadniając przeprowadzenie transakcji w celu uzyskania kredytu kupieckiego, a następnie ponownie wystawiając dokumenty potwierdzające nieprawdę w postaci faktur VAT, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzał w błąd co do faktycznego zaistnienia przywołanych transakcji. Powyżej opisany proceder umożliwił oskarżonemu wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego, co w efekcie doprowadziło tego ostatniego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Skoro w realiach niniejszej sprawy niewątpliwie było, iż korzyść majątkowa uzyskana przez oskarżonego została uzyskana w wyniku poświadczenia przez niego nieprawdy w dokumentach, Sąd uzupełnił kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia czynu właśnie o przywołany przepis art. 271 § 3 k.k.

Ponadto Sąd uznał, iż czyn popełniony przez oskarżonego znamionują wielokrotne zachowania, które zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a zatem stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k.

Zachowanie oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu było działaniem umyślnym, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej. W momencie podejmowania przypisanego przestępstwa oskarżony M. S. (1) był osobą doświadczoną życiowo i w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego bezprawność oraz winę. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą, a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu będzie dla oskarżonego kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Stopień społecznej szkodliwości i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu Sąd ocenił jako znaczny. Oskarżony swoim zachowaniem godził bowiem bezpośrednio w łączący go z pracodawcą stosunek zaufania, wykorzystując nadane mu uprawnienia w związku z zajmowanym stanowiskiem do popełnienia przestępstwa. W szerszym kontekście jego zachowanie naruszyło także więzy zaufania pomiędzy podmiotami dokonującymi transakcji handlowych w obrocie prawnym. Oskarżony działał z góry powziętym zamiarem, w celu uzyskania korzyści majątkowej, której nie był w stanie uzyskać w przypadku działania zgodnego z normami prawnymi. W ocenie Sądu powinno się dostrzegać powagę tego typu przestępstw i karać je odpowiednio do stopnia winy sprawców, ich premedytacji, świadomości stopnia naruszenia powinności, ich niegodziwych zysków oraz rozległości wyrządzonych szkód.

Sąd nie znalazł po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, za okoliczności obciążające uznać należy znaczny stopień szkodliwości przypisanego mu czynu, wysokość wyrządzonej szkody.

Sąd, przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego M. S. (1), na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją Kodeksu Karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia na okres pięciu lat próby.

W ocenie Sądu brak jest przesłanek, aby przypuszczać, że umieszczenie oskarżonego w zakładzie karnym byłoby konieczne dla potrzeb prewencji indywidualnej i ogólnej. W tym konkretnym przypadku zasadne jest przekonanie, że już samo zagrożenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego M. S. (1) wystarczającą dolegliwością i skutecznie posłuży osiągnięciu celów kary. Podkreślić należy, że kara bezwzględnego pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (*ultima ratio*), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary. Sąd uznał, że mimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, kara ta osiągnie wszelkie cele, w tym cel wychowawczy, jak i społeczną readaptację oskarżonego i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa, a maksymalny okres próby pozwoli na weryfikację tego przekonania.

Przeświadczenia Sądu co do pozytywnej prognozy kryminologicznej względem oskarżonego i tym samym zasadności zastosowania przywołanej instytucji nie burzy okoliczność uprzedniej jego karalności, albowiem czyny, za które był skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 lipca 2012 r., sygn. akt III K 150/12, zostały popełnione w okresie od 22 listopada 2010 r. do 2 marca 2011 r., a więc w czasie pokrywającym się z czasem popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu w postępowaniu niniejszym,

a nadto zostały popełnione na szkodę tego samego pokrzywdzonego

i dotyczyły podobnych zdarzeń. Wymierzenie w takiej sytuacji bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby niezrozumiałe, biorąc pod uwagę, iż do dwóch odrębnych procesów doszło w wyniku późniejszego wykrycia pewnych okoliczności i zakresu przestępczej działalności oskarżonego, dotyczących *de facto* tych samych działań, a wymierzając karę Sąd winien mieć na względzie całą działalność oskarżonego na szkodę swego pracodawcy w tym samym czasie. Nadto, biorąc pod uwagę orzeczoną wobec oskarżonego środek karny w postaci orzeczenia obowiązku naprawienia szkody determinuje oskarżonego do jego wykonania, a w sytuacji, gdyby z niego się nie wywiązywał, Sąd władny będzie do ewentualnego skorygowania prognozy wobec oskarżonego i zarządzenia wykonania kary.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku Sąd działając na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłatę na rzecz pokrzywdzonego, tj. PW (...) A. W. kwoty 202.375,71 zł. Wysokość szkody stanowi zaś sumę niezrekompensowanej w żaden sposób przez oskarżonego wartości towaru pobranego przez niego, za który nie uregulował on należności wyszczególnionych w przedmiotowych fakturach.

Sąd zasądził również od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1680 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie.

Orzekając o kosztach i opłacie Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonego. Mając na uwadze sytuację majątkową oraz kwestię zobowiązania finansowego nałożonego na oskarżonego tytułem obowiązku naprawienia szkody Sąd uznał, że poniesienie przez niego kosztów postępowania, w tym opłaty, byłoby dla niej zbyt uciążliwe, dlatego też zwolnił go od ich ponoszenia. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).